

נדרים יג

שאלה: בעי רמי בר חמא: הרי עלי כבשר זבחי שלמים לאחר זריקת דמים, מהו? **הבהרת השאלה:** אי דקאמר בהדין לישנא - בהיתרא קא מתפיס, אלא כגון דמחית בשר זבחי שלמים ומחית דהיתרא גביה, ואמר זה כזה, מאי?

- בעיקרו קא מתפיס,
- או בהיתרא קא מתפיס?

ניסיון להעמיד את שאלת רמי בר חמא במחלוקת תנאים: לימא כתנאי: **הרי עלי כבכור - רבי יעקב אוסר, ורבי יהודה מתיר;** היכי דמי?

- אי נימא לפני זריקת דמים, מאי טעמא דמאן דשרי?
- ואי לאחר זריקת דמים, מאי טעמא דמאן דאסר?

	נדר בו	זרק את הדם	הקדיש בכור
דבר הנדור	התפיס בדבר המותר עכשיו אבל היה נדור מעיקרו	הבשר הותר	

אלא לאו דמחית בשר בכור ומחית בשר דהאיך גביה, ואמר זה כזה, ותנאי היא!

דחיית הניסיון: לא, דכולי עלמא לפני זריקת דמים,

ורבי יהודה	רבי יעקב	
מתיר	אוסר	הרי עלי כבכור
אמר קרא: כי ידור , עד שידור בדבר הנדור, לאפוקי בכור דדבר האסור הוא	אמר קרא: לה' , לרבות דבר האסור	הטעם
לה' מאי עביד ליה?	...ומוציא אני את הבכור - שהוא קדוש ממעי אמו.	קושי על כל אחד לאור השני
מיבעי ליה למתפיס בחטאת ואשם. ומה ראית לרבות חטאת ואשם ולהוציא את הבכור? מרבה אני חטאת ואשם - שהוא מתפיס בנדר, ומוציא אני את הבכור - שהוא קדוש ממעי אמו.	בכור נמי מתפיסו בנדר הוא; דתניא, משום רבי אמרו: מנין לנולד בכור בתוך ביתו שמצוה להקדישו? שנאמר: הלכך תקדיש	תירוץ
כי לא מקדיש ליה מי לא מיקדיש?		תגובתו לדברי האחר

הבאת ברייתא: תנא: אימרא לאימרא כאימרא, דירים לדירים כדירים, עצים לעצים כעצים, אישים לאישים כאישים, מזבח למזבח כמזבח, היכל להיכל כהיכל, ירושלים לירושלים כירושלים,

- כולן שאוכל לך - אסור,
- לא אוכל לך - מותר.

קושי בשיוך הברייתא לדעה תנאית: מאן שמעינן ליה דלא שני ליה אימרא לאימרא כאימרא? רבי מאיר היא; אימא סיפא: **וכולן לא אוכל לך - מותר**, והתנן: **לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר**, ואמר רבי אבא: נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך!

תירוץ: כולה רבי מאיר

משנה	ברייתא
לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר	אימרא לאימרא כאימרא... לא אוכל לך - מותר
הא דאמר לאימרא - לאימרא יהא, לפיכך לא אוכל לך	הא דאמר לא לאימרא - לא סובר מכלל לאו אתה שומע הן

משנה.

האומר קרבן עולה, מנחה, חטאת, תודה, שלמים שאני אוכל לך - אסור, רבי יהודה מתיר.
הקרבן, כקרבן, קרבן שאוכל לך - אסור.
לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר.

קושי: קתני: קרבן, הקרבן, כקרבן שאוכל לך - אסור, סתמא תנא כרבי מאיר, דלא שני ליה בין אימרא לאימרא; אי ר"מ, הא דקתני: , והתניא: מודים חכמים לרבי יהודה, באומר הא קרבן, והא עולה, והא מנחה, והא חטאת שאוכל לך - שמותר, שלא נדר זה אלא בחיי קרבן!

ברייתא	משנה	סתירה בדברי רבי מאיר
מודים חכמים לרבי יהודה, באומר הא קרבן, והא עולה, והא מנחה, והא חטאת שאוכל לך - שמותר, שלא נדר זה אלא בחיי קרבן	קרבן, הקרבן, כקרבן שאוכל לך - אסור הקרבן שאוכל לך - אסור - רבי מאיר	
הא דאמר הא קרבן - מאי טעמא? חיי קרבן קאמר	והא דאמר הקרבן	תירוץ

קושי בדברי המשנה: קתני: לקרבן לא אוכל לך - רבי מאיר אוסר, והא לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו אתה שומע הן!
תירוץ: אמר רבי אבא: נעשה כאומר לקרבן יהא לפיכך לא אוכל לך.

משנה. האומר לחבירו קונם פי מדבר עמך, ידי עושה עמך, רגלי מהלכת עמך - אסור.
קושי: ורמינהו: חומר בשבועות מבנדרי, ובנדריים מבשבועות; חומר בנדריים, שהנדריים חלין על המצוה כברשות, מה שאין כן בשבועות; וחומר בשבועות, שהשבועות חלות על דבר שיש בו ממש ושאינו בו ממש, מה שאין כן בנדריים!
תירוץ: אמר רב יהודה: באומר, יאסר פי לדיבורי, ידי למעשיהם, רגלי להילוכן.
תירוץ לתירוץ: דיקא נמי, דקתני פי מדבר עמך, ולא קתני שאני מדבר עמך.

פרק שני משנה.

מותר	חולין שאוכל לך, כבשר חזיר, כעבודת כוכבים, כעורות לכוזבין, כנבילות וטריפות, כשקצים ורמשים, כחלת אהרן וכתרומתו
פותרחין לו פתח ממקום אחר, שלא יקל ראשו לכך	האומר לאשתו הרי את עלי כאימא

קושי: טעמא דאמר חולין שאוכל לך, הא אמר "לחולין שאוכל לך" - משמע לא לחולין ליהוי אלא קרבן, מני מתניתין?

- אי רבי מאיר, הא לית ליה מכלל לאו אתה שומע הן!
- ואלא רבי יהודה, היינו רישא (נדריים י: האומר לחולין שאוכל לך, לא כשר, ..., - ה"ז נדר בקרבן; רבי יהודה אומר: האומר ירושלים - לא אמר כלום!)

